DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 lipca Nr. 19 Rok 1933.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr.: 43, 44 i 45 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 43, poz. 336—Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 maja 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1931 r. w sprawie uregulowania wywozu kurzych jaj zagranicę.

poz. 337—Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej Serji 3% Państwowej Renty Ziemskiej.

poz. 338—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków.

poz. 339—Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 czerwca 1933 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Nr. 44, poz. 340—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany w rozporządzeniu z dnia 10 marca 1932 r. o przyznaniu wyjątkowych ulg w spłacie należności z tytułu długoterminowych pożyczek w listach zastawnych i obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego.

poz. 341—Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych z dnia 1 czerwca 1933 r. o ulgach i ograniczeniach na terenie wolnego obszaru celnego w Gdyni.

Nr. 45, poz. 349—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. o podwyższeniu składki w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy pracowników umysłowych.

poz. 350—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 maja 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych i innych decyzyj, oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych.

poz. 351—Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1933 r. o upoważnieniu Komisarza Rządu m. st. Warszawy i powiatowych władz administracji ogólnej do wydawania zakazów sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych z art. 4 punkt f) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych.

poz. 352—Obwieszczenie Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 13 maja 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

OGŁOSZENIA.

164.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1933 r.

w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie do jednego z dwóch typów.

Na zasadzie art. 4, 12 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Z zakresu działania 1 Urzędu Skarbowego we Lwowie wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe Urzędu Opłat Stemplowych we Lwowie, z wyjątkiem czynności, związanych z zaopatrywaniem dystrybutorów i poszczególnych nabywców w znaki wartościowe.

Wyłączone czynności przekazuje się Urzędowi Opłat Stemplowych we Lwowie.

§ 2.

Tworzy się kasę przy Urzędzie Opłat Stemplowych we Lwowie i równocześnie zaszeregowuje się ją do typu B.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega częściowej zmianie zarządzenie z dn. 8 sierpnia 1932 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 355) w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych do jednego z dwóch typów.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

165

INSTRUKCJA

MINISTRÓW: SKARBU, SPRAW WEWNĘTRZNYCH, PRZEMYSŁU I HANDLU, OPIEKI SPOŁECZNEJ, KOMUNIKACJI ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 13 czerwca 1933 r.

w sprawie trybu przyjmowania świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27 i 34 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) na spłatę niektórych zaległych podatków oraz udziału w kosztach robót meljoracyjnych.

Część I.

§ 1.

Świadczenia w naturze w postaci dostarczania płodów rolnych, artykułów żywności,

materjałów opałowych, włókienniczych i innych, przyjmowane będą od wytwórców lub posiadaczy tych artykułów na spłatę zaległości z tytułu państwowych podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn, wraz z należnościami ubocznemi (kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie oraz koszty przymusowego ściągnięcia).

§ 2.

Za zaległości podatkowe, wymienione w § 1 niniejszej instrukcji, uważa się w zasadzie zaległości powstałe przed dniem 1 października 1931 roku; jedynie na obszarze powiatów: warszawskiego, włocławskiego, błońskiego, mińsko - mazowieckiego, pułtuskiego, brzezińskiego, łódzkiego, łaskiego, kaliskiego, zawierciańskiego, częstochowskiego, opatowskiego, iłżeckiego, puławskiego, lwowskiego, drohobyckiego, lubelskiego, krakowskiego, będzińskiego i morskiego mogą być przyjmowane świadczenia w naturze na spłatę zaległości podatkowych powstałych do dnia 31 grudnia 1932 r.

§ 3.

Wszelkie artykuły przyjmowane będą w stanie nadającym się do użytku lub spożycia w ilościach odpowiadających zapotrzebowaniu; w każdym razie wartość przyjętych na spłatę zaległości podatkowych artykułów w poszczególnym wypadku nie może być niższą od 10 złotych.

O zapotrzebowaniu na artykuły oraz o rodzaju artykułów, jakie będą przyjmowane, podatnicy będą każdorazowo powiadamiani w sposób przewidziany w § 16.

§ 4.

Podatnicy, chcący uiścić zaległe podatki płodami rolnemi, artykułami żywnościowemi, materjałami opałowemi, włókienniczemi lub innemi artykułami, winni przesłać do właściwej powiatowej względnie miejskiej komisji odbiorczej (§ 5) odpowiednią deklarację, wraz z ewentualnemi próbkami, zawierającą: rodzaj, ilość i jakość artykułów, które zamierzają dostarczyć, oraz proponowane miejsce i termin dostawy.

Miejscem dostawy jest z reguły stacja kolejowa wskazana przez podatnika, jednak na jego prośbę może być wyznaczone inne miejsce dostawy, przewidziane w ogłoszeniu komitetu lokalnego Funduszu Pracy (punkt zbiorczy artykułów komitetu lokalnego Funduszu Pracy lub powiatowej względnie miejskiej komisji odbiorczej, młyn handlowy, składy, magazyny i t. p.).

§ 5.

Do przyjmowania wszystkich, prócz węgla, artykułów, dostarczonych na poczet zaległych podatków — powołane są powiatowe względnie miejskie komisje odbiorcze, działające w porozumieniu z komitetem lokalnym Funduszu Pracy, a tworzone w miarę potrzeby przez właściwe powiatowe władze administracji ogólnej.

W skład powiatowych względnie miejskich komisyj odbiorczych wchodzą: kierownik powiatowej władzy administracji ogólnej lub jego przedstawiciel w charakterze przewodniczącego, oraz jako członkowie przedstawiciel urzędu skarbowego, delegat magistratu lub wydziału powiatowego i dwaj przedstawiciele miejscowego samorządu rolniczego lub organizacyj rolniczych, albo rolniczo-handlowych, względnie organizacyj przemysłowych, kupieckich lub rzemieślniczych i t. p.

Do kompetencji powiatowych względnie miejskich komisyj odbiorczych należy:

1) orzekanie z uwzględnieniem postanowień niniejszej instrukcji, na zasadzie deklaracyj i nadesłanych próbek, o tem, czy zadeklarowane artykuły mogą być przyjęte;

2) ustalanie terminu i miejsca odbioru artykułów;

3) wysyłanie do odbioru tych artykułów delegatów wymienionych w § 13;

4) rozstrzyganie ostatecznie odwołań od decyzyj tych delegatów;

5) ustalanie cen artykułów, po ich zadeklarowaniu w tych wszystkich wypadkach, w których ustalenie ceny nie zostało postanowieniami niniejszej instrukcji zlecone innym organom.

Powiatowa względnie miejska komisja odbiorcza ustala ceny po uprzedniem wysłuchaniu opinji rzeczoznawcy, powołanego z ramienia odpowiedniej organizacji gospodarczej.

Jakość dostarczanych artykułów winna odpowiadać jakości podanej w deklaracji, lub przesłanej próbce.

O powziętej decyzji zawiadamia kierownik powiatowej władzy administracji ogólnej jednocześnie właściwy urząd skarbowy oraz podatnika w terminie 10-dniowym od dnia otrzymania deklaracji.

Po otrzymaniu zawiadomienia o przyjęciu deklaracji, urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne odnośnie zaległości podatkowych do wysokości kwoty podanej w zawiadomieniu.

§ 6.

Przez miejscowe ceny rynkowe, miarodajne przy przyjmowaniu zbóż na poczet zaległych podatków, rozumie się:

a) w powiatach wchodzących w skład województwa pomorskiego, ceny notowane na giełdzie zbożowej w Bydgoszczy, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Bydgoszczy;

b) w powiatach wchodzących w skład województwa poznańskiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Poznaniu, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Poznania;

c) w powiatach wchodzących w skład województwa śląskiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Katowicach, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Katowic;

d) w powiatach wchodzących w skład województwa łódzkiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Łodzi, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Łodzi;

e) w powiatach wchodzących w skład województwa krakowskiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Krakowie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Krakowa;

f) w powiatach wchodzących w skład województw: stanisławowskiego, lwowskiego i tarnopolskiego, ceny notowane na giełdzie zbożowej we Lwowie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Lwowa;

g) w powiatach wchodzących w skład województwa lubelskiego, ceny notowane na giełdzie zbożowej w Lublinie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Lublina;

h) w powiatach wchodzących w skład województwa wołyńskiego ceny notowane w ekspozyturze giełdy lubelskiej w Równem, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Równego;

i) w powiatach wchodzących w skład województw: poleskiego, nowogródzkiego i wileńskiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Wilnie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Wilna;

j) w powiatach, wchodzących w skład województw: warszawskiego i białostockiego ceny notowane na giełdzie zbożowej w Warszawie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, obniżone o koszty dostawy od stacji załadowczej do Warszawy.

Powiaty woj. kieleckiego: olkuski, miechowski, pińczowski i jędrzejowski korzystać będą z notowań giełdy zbożowej w Krakowie z uwzględnieniem standartów tej giełdy, przy potrąceniu kosztów dostawy od stacji załadowczej do Krakowa;

powiaty woj. kieleckiego: częstochowski, zawierciański i będziński korzystać będą z notowań giełdy zbożowej w Katowicach, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, przy potrąceniu kosztów dostawy od stacji załadowczej do Katowic;

powiaty woj. kieleckiego powyżej niewymienione korzystać będą z notowań giełdy zbożowej w Warszawie, z uwzględnieniem standartów tej giełdy, przy potrąceniu kosztów dostawy od stacji załadowczej do Warszawy.

Otrzymane w powyższy sposób miejscowe rynkowe ceny zbóż należy podwyższać lub obniżać o 1% za każde 10 gramów odchylenia w literze od odnośnych norm ciężaru gatunkowego, obowiązujących daną giełdę.

Powiatowe względnie miejskie komisje odbiorcze mogą przyjmować artykuły nieodpowiadające w zupełności standartom giełdowym, o ile odchylenie od odnośnych norm nie wpływa zasadniczo na obniżenie wartości handlowej, lub użytkowej danego towaru.

§ 7.

Przeciętne giełdowe ceny zbóż ustalane będą przez właściwych wojewodów na okresy tygodniowe (6 dni) na podstawie notowań giełdowych za 4 dni ubiegłego tygodnia (prócz poniedziałku i soboty), oraz podawane przez nich pisemnie każdej soboty do wiadomości właściwych kierowników powiatowej władzy administracji ogólnej.

W szczególności podawać będą ceny: wojewoda pomorski w Toruniu — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa pomorskiego, wojewoda w Poznaniu — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa poznańskiego, wojewoda w Katowicach — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa śląskiego oraz kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej w powiatach: częstochowskim, zawierciańskim i będzińskim województwa kieleckiego, wojewoda w Łodzi — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa łódzkiego, wojewoda w Krakowie — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa krakowskiego oraz kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej w powiatach: olkuskim, miechowskim, pińczowskim i jędrzejowskim województwa kieleckiego, wojewoda we Lwowie — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województw: stanisławowskiego, lwowskiego i tarnopolskiego, wojewoda w Lublinie: kirownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa lubelskiego, wojewoda w Łucku — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województwa wołyńskiego, wojewoda w Wilnie — kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej województw: poleskiego, nowogródzkiego i wileńskiego, wojewoda w Warszawie — kierownikom powiatowej władzy administracyjnej ogólnej województw: warszawskiego i białostockiego oraz kierownikom powiatowej władzy administracji ogólnej w powiatach województwa kieleckiego prócz: okulskiego, miechowskiego, pińczowskiego, jędrzejowskiego, częstochowskiego, zawierciańskiego i będzińskiego.

§ 8.

Przez miejscowe ceny rynkowe, miarodajne w okresie bieżącego tygodnia (6 dni) przy przyjmowaniu na poczet zaległych podatków ziemniaków i innych płodów rolnych nienotowanych na giełdzie rozumie się przeciętne ceny, uzyskiwane przy tranzakcjach hurtowych, dokonanych temi artykułami na terenie danego województwa w okresie 5 dni ubiegłego tygodnia (prócz soboty).

Ceny te winny być ustalone przez wojewodów na podstawie notowań giełd, syndyka-

tów i t. p., o ile te na danym terenie istnieją, w innych zaś wypadkach po uprzedniem zasięgnięciu opinji organizacyj samorządu rolnego lub społeczno - rolniczych — oraz każdej soboty podawane przez nich pisemnie do wiadomości właściwych kierowników powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 9.

Ceny drzewa opałowego i użytkowego ustala powiatowa, względnie miejska komisja odbiorcza przy udziale przedstawiciela miejscowego nadleśnictwa lasów państwowych, lub miejscowego urzędu ochrony lasów, a w razie ich braku przy udziale innych rzeczoznawców leśnych.

Ustalone przez powiatową względnie miejską komisję odbiorczą ceny drzewa winny w zasadzie odpowiadać cenom uzyskiwanym na miejscowym rynku drzewnym, przyczem jako wytyczne przy ustalaniu cen winny służyć powiatowej względnie miejskiej komisji odbiorczej cenyn drzewa, notowane przez odnośne Izby Przemysłowo-Handlowe, lub też dyrekcje lasów państwowych.

§ 10.

Przez miejscową cenę rynkową węgla, według której węgiel będzie przyjmowany od wytwórców na poczet zaległych podatków, rozumie się cenę obowiązującą polską konwencję węglową. Przy przyjmowaniu na poczet zaległych podatków węgla mają zastosowanie zasady obowiązujące polską konwencję węglową. Przy deklarowaniu węgla przez posiadaczy (właścicieli składów węgla), uwzględniać należy koszty dostawy węgla z kopalni do miejsca, w którem zadeklarowany węgiel się znajduje.

§ 11.

Koszty dostarczenia płodów rolnych, artykułów żywności, drzewa użytkowego i opałowego, materjałów włókienniczych i innych artykułów do miejsca dostawy (§ 4 ust. 2) oraz węgla do stacji załadowczej ponosi podatnik.

§ 12.

Płody rolne oraz artykuły żywności winny być dostarczane przez podatników w stanie nadającym się do spożycia.

Nie będą przyjmowane artykuły zepsute, stęchłe, spleśniałe, wilgotne, skwaśniałe, zanieczyszczone, lub też z innych powodów nie nadające się do spożycia.

Ponadto nie będą przyjmowane:

1) produkty nie odpowiadające w tym względzie przyjętym normom giełdowym co do stopnia zanieczyszczenia, wilgotności i zdrowotności.

Pewne odchylenia od tych norm, o ile nie wpływają zasadniczo na obniżenie wartości handlowej lub użytkowej danego produktu, mogą być uwzględniane przez powiatowe względnie miejskie komisje odbiorcze;

2) ziemniaki:

a) od średnicy mniejszej od 3 cm.,

b) o zawartości ziemniaków zgniłych i zmarzniętych powyżej 3%,

c) o zawartości ziemniaków małych i chorych powyżej 5%,

d) o zawartości ziemniaków uszkodzonych mechanicznie powyżej 5%,

e) o zawartości ziemi powyżej 8%,

przyczem pozycje b, c i d razem nie mogą przekraczać 6%.

Dostawa i odbiór ziemniaków odbywać się może tylko przy temperaturze nie niższej od + 4° C.

Materjały włókiennicze i inne artykuły winny być dostarczone przez podatników w stanie nadającym się do użytku.

Nie będą przyjmowane artykuły wybrakowane, zleżałe, uszkodzone, lub też nie nadające się do użytku z innych powodów uniemożliwiających racjonalne ich użycie zgodnie z ich przeznaczeniem.

§ 13.

Odbioru artykułów, dostarczonych przez podatników na spłatę zaległości podatkowych, dokonywują dwaj delegaci, powołani przez powiatową względnie miejską komisję odbiorczą, z których jeden jest przedstawicielem kierownika powiatowej władzy administracji ogólnej, drugi zaś fachowcem — przedstawicielem samorządu rolniczego względnie organizacyj rolniczych, lub też rolniczo-handlowych albo organizacyj: przemysłowych, kupieckich, lub rzemieślniczych, zaś przy odbiorze drzewa — rzeczoznawcą leśnym.

Delegaci obowiązani są:

1) stwierdzić, czy dostarczone artykuły odpowiadają deklaracji lub próbce — określić cechy jakości artykułów, oraz te cechy produktów, które potrzebne są do określenia ich ceny, o ile dostarczony artykuł nadaje się do przyjęcia, stosownie do warunków określonych w § 12;

2) określić ceny artykułów przyjętych na podstawie przepisów niniejszej instrukcji;

3) ustalić cechy ujemne artykułów nieprzyjętych;

4) pobrać próbki przyjętych lub odrzuconych artykułów.

Próbki te winny służyć jako dowód przeprowadzonej przez nich oceny.

Od decyzji delegatów przysługuje podatnikowi zażalenie do powiatowej względnie miejskiej komisji odbiorczej, która wyda orzeczenie ostateczne w terminie najwyżej dwudniowym.

Z chwilą dokonania odbioru dostarczonych artykułów przez wymienionych delegatów artykuły te przechodzą na własność Skarbu Państwa, podatnik zaś otrzymuje „tymczasowy dowód dostarczenia", podpisany przez obu delegatów i zawierający: rodzaj, ilość, jakość i cenę jednostki każdego z przyjętych artykułów, datę oraz miejsce odbioru.

Duplikat wystawionego dowodu delegaci dostarczają właściwemu kierownikowi powiatowej władzy administracji, który — na jego podstawie — wydaje podatnikowi zaświadcze-

nie według podanego w załączniku do niniejszej instrukcji wzoru.

Dowód, na podstawie którego zaświadczenie to zostało wydane, pozostaje w aktach powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 14.

Przyjęcia węgla dokonywa upoważniony przedstawiciel Funduszu Pracy, który wydaje podatnikowi „tymczasowy dowód odbioru", zamieniony następnie przez organ Funduszu Pracy na zaświadczenie, przewidziane w § 13.

Po rozrachunkach właściwego podatnika z kasą skarbową mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 15.

§ 15.

Kasa Urzędu Skarbowego zarachowuje na podstawie zaświadczeń wydanych zgodnie z postanowieniami § 13 wskazane w tych zaświadczeniach sumy na zaległości w państwowych podatkach wymienionych w § 1 i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe. Kary za zwłokę należy obliczać do daty dostarczenia artykułów, uwidocznionej w zaświadczeniu.

§ 16.

Miejscowe rynkowe ceny artykułów, jak również postanowienia niniejszej instrukcji o istotnem znaczeniu dla zainteresowanych podatników, winny być podawane przez komitety lokalne Funduszu Pracy do publicznej wiadomości w sposób, jaki przez nie zostanie uznany za najodpowiedniejszy dla warunków miejscowych.

Część II.

§ 17.

Wymienione w §§ 1 i 2 instrukcji zaległości w państwowych podatkach mogą być spłacane przez płatników równowartością świadczeń w naturze, o ile świadczenia te nie wypływają z obowiązku z części IV ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 6 z 1921 r., poz. 32).

Związki samorządowe oraz osoby obowiązane do udziału w kosztach robót meljoracyjnych, finansowanych przez Fundusz Pracy, mogą spłacać przypadający na nich udział równowartością świadczeń w naturze.

Świadczenia przewidziane w niniejszym paragrafie polegać mogą:

1) na dostarczaniu materjałów potrzebnych do wykonania robót organizowanych przez Fundusz Pracy,

2) na dostarczaniu środków przewozowych,

3) na odrabianiu pewnej liczby dni roboczych lub wykonywaniu pewnej ilości pracy.

§ 18.

Organami, powołanemi do przyjmowania świadczeń w naturze, przewidzianych w § 17, są:

a) przy wykonywaniu robót drogowych — wydziały powiatowe lub magistraty (powiatowe zarządy drogowe, względnie miejskie zarządy drogowe),

b) przy wykonywaniu robót meljoracyjnych — organy urzędów ziemskich,

c) przy wykonywaniu robót wodnych — Państwowe Zarządy Wodne,

d) przy wykonywaniu robót kolejowych — kierownictwo budowy kolei,

e) przy wykonywaniu wszystkich innych robót — właściwe wydziały powiatowe lub magistraty, względnie powiatowe (miejskie) komisje odbiorcze.

Wymienione organa pod p. a), b), c) i d) podają do publicznej wiadomości w sposób, jaki przez nie zostanie uznany za najodpowiedniejszy dla warunków miejscowych — jakie rodzaje świadczeń w naturze, gdzie, kiedy i według jakich cen będą przyjmowane. W szczególności, podany w obwieszczeniach cennik świadczeń winien zawierać ceny na potrzebne do przeprowadzenia robót materjały, ceny na robociznę na akord i na dniówkę oraz taryfę kosztów przewozu materjałów od jednostki i kilometra.

Ceny powinny być podane w wysokości istniejących w chwili ogłaszania cennika na poszczególne materjały, nabywane bezpośrednio u producenta lub właściciela; ceny na materjał kamienny, żwir, piasek i t. p. winny być podane dla poszczególnych odcinków dróg z uwzględnieniem współczynnika odległości.

Przy wykonywaniu robót wyszczególnionych w p. e) wymienione w tym punkcie organa podają do publicznej wiadomości jedynie zapotrzebowanie co do dostarczenia materjałów niezbędnych do prowadzenia określonych robót, wartość zaś tych materjałów podlega oszacowaniu przez Fundusz Pracy.

Przyjęcia materjałów dokonują wydziały powiatowe, magistraty lub powiatowe miejskie komisje odbiorcze, przy zachowaniu przepisów § 19.

§ 19.

Podatnicy, chcący uiścić zaległe podatki świadczeniami wymienionemi w § 17 winni przesłać do właściwego organu prowadzącego roboty odpowiednie pisemne zgłoszenie, zawierające ścisłe określenie zaofiarowanego świadczenia oraz przybliżony termin jego wykonania.

O odrzuceniu zgłoszenia organ prowadzący roboty zawiadamia podatnika w terminie 10 dniowym od dnia otrzymania zgłoszenia.

W razie przyjęcia zgłoszenia organ prowadzący roboty wydaje podatnikowi tymczasowe zaświadczenie według załączonego do niniejszej instrukcji wzoru, stwierdzające zakres świadczeń, ich równowartość pieniężną i termin ich wykonania. Na podstawie tymczasowego zaświadczenia urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne odnośnie zaległości podatkowych do wysokości kwoty podanej w zaświadczeniu. Po wykonaniu świadczenia przez podatnika, czy to w materjale, czy też w robociźnie, organ prowadzący roboty wydaje

podatnikowi zaświadczenie według wzoru Nr. 3, załączonego do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176).

Przy rozrachunku właściwego podatnika z kasą skarbową mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 15 z tą jedynie zmianą, że kary za zwłokę należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 20.

Przy przyjmowaniu świadczeń w naturze na spłatę udziału w kosztach robót meljoracyjnych stosuje się odpowiednio tryb postępowania ustalony w § 19.

Wzór zaświadczenia o wykonaniu świadczenia w naturze na spłatę udziału w kosztach robót meljoracyjnych ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 21.

Szczegółowe przepisy co do programu dostaw i robót, cenników, kolejności wykonywania robót oraz kontroli wykonania świadczeń przez podatników — wydadzą właściwi Ministrowie, każdy w swoim zakresie działania.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *M. Dolanowski.*
Podsekretarz Stanu.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Hubicki.*

Minister Komunikacji:
(—) *M. Butkiewicz.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Monitor Polski z dn. 21. VI. 1933 r. Nr. 140, poz. 183).

Załącznik do § 13 instrukcji
z dnia 13 czerwca 1933 r.

Starostwo w . . . .

. . . . . dnia . . . . 193 r.

Komitet Lokalny Funduszu Pracy.

Zaświadczenie Nr. . . .

Na podstawie § 23 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 176). (Komitet Lokalny Funduszu Pracy) zaświadcza (m) niniejszem, że Pan (i) . . . . . . firma . . . . . . zamieszkały (a) . . . . majaca siedzibę w . . . . . . dostarczył(a) w dniu . . . . . 193 r. na poczet należnych od niego (j) zaległości podatkowych, następujące artykuły:

Rodzaj dostarczonych artykułów	Waga, objętość, ilość i t. p.	Jakość dostarczonych artykułów	Cena za jednostkę w złotych	Wartość dostarczonych artykułów
			Razem zł	....

Ogólna wartość dostarczonych artykułów wynosi zł . . . . . . gr . . . . . (słownie zł. . . . . gr . . . . .).

Zaświadczenie niniejsze zostało wydane celem przedstawienia go we właściwej kasie Urzędu Skarbowego.

Starosta:

Komitet Lokalny Funduszu Pracy:
M. p.

Załącznik do § 19 instrukcji.

. . . .
(organ prowadzący roboty)
. . . . dnia . . . . . . 193 r.

Zaświadczenie tymczasowe Nr. . . .

Pan (i) — firma . . . . zamieszkały (a), mająca siedzibę w . . . . złosiła zamiar wykonania na poczet należnych zaległości podatkowych następujących świadczeń w naturze:

Na jakiej drodze	Rodzaj	Ilość	Cena	Wykonanie
	Razem		zł	

. . . .
(Podpis)

166.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o warunkach uzyskania pozwoleń na przywóz za cłem ulgowem olejów roślinnych.

W związku z rozporządzeniem z dnia 10 czerwca 1933 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej (Dz. U. R. P. 43, poz. 339) podaje się do wiadomości, co następuje:

1) Pozwolenia na przywóz za cłem ulgowem olejów roślinnych objętych poz. 117 p. 7 lit. a, Uwaga II i p. 8 lit. a, Uwaga i lit. b, Uwaga II taryfy celnej będą udzielane pod warunkiem kompensacyjnego wywozu towarów, których wykaz i stosunek procentowy ulgi przywozowej do wartości wywożonego towaru będą przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu podawane do wiadomości za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo - Handlowych. Wykaz ten może być uzupełniony.

2) Ubiegający się o ulgę winien wnieść do Ministerstwa Skarbu przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu podanie z dołączeniem zaświadczenia o kompensacyjnym wywozie towaru. Wzór zaświadczenia o kompensacyjnym wywozie podaje się w załączniku.

3) Firmom, które nie skorzystają z przepisów przewidzianych w p. 1, ulgi, o których mowa, mogą być przyznawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, pod warunkiem złożenia na cele popierania eksportu na rachunek Miedzyministerjalnej Komisji Popierania Eksportu kwoty, której wysokość będzie podana do wiadomości za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo - Handlowych.

4) Do dokonywania odpraw wywozowych i do wystawiania zaświadczeń, o których mowa w punkcie 2, upoważnione są Urzędy Celne w Gdyni i Gdańsku (Hafenkanal) oraz inne podane do wiadomości przez Ministerstwo Skarbu.

5) Firma eksportująca może nie być indentyczną z z firmą ubiegającą się o pozwolenie na ulgowy przywóz.

6) W razie ujawnienia nadużyć, podania fałszywych cen i innych danych, niewykonania warunków, na zasadzie których udzielono pozwolenia na zastosowanie cła ulgowego, pozwolenie będzie cofnięte przed terminem jego wygaśnięcia, a firma zostanie pozbawiona możności otrzymania ulg w przyszłości, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

7) Odwołania obwieszczenia może nastąpić przynajmniej po upływie trzech miesięcy od podania do wiadomości odwołania.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Dr. F. Zarzycki.*

(Monitor Polski z dn. 19. VI. 1933 r. Nr. 138, poz. 180).

Załącznik do obwieszczeznia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r.

. . . . dnia . . . . . . 1933 r.

Zaświadczenie o kompensacyjnym wywozie.

Podpisany niżej . . . . zamieszkały w . . . . działający w imieniu firmy . . . . zgłasza niniejszem do wywozu zagranicę przez Urząd Celny . . . . pod adresem odbiorcy mającego siedzibę w . . . . poniżej wyszczególniony transport towarów:

Nr Nr wagonów wzgl. nazwa statku	Cechy, numery i znaki opakowania	Ilość jednostek opakowania	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru	Ilość sztuk	Waga ogólna		Wartość	Uwagi
						brutto	netto		

Zgodność powyższych danych ze stanem faktycznym co do rodzaju, jakości, ilości i wartości towaru stwierdzam własnoręcznym podpisem.

Jednocześnie oświadczam pod rygorem odpowiedzialności z przepisów karno - skarbowych, że rodzaj towaru, jego ilość, wartość oraz ewentualny kierunek eksportu podane są zgodnie z wytycznemi, ustalonemi w obwieszczeniu z dnia 16 lutego 1932 r. o warunkach uzyskiwania pozwoleń na przywóz za ulgowem cłem jabłek, bananów, cytryn, kawy, herbaty i kakao („Monitor Polski" Nr. 40/1932, poz. 44).

Miejscowość . . . . . . dn. . . . 19 . .

Pieczęć firmy

Podpis

Izba Przemysłowo - Handlowa w . . . .

Nr. . . . .

stwierdza niniejszem, że powyższy transport jest zgodny z wykazem towarów dopuszczonych do kompensacyjnego wywozu oraz, że podana przez eksportera wartość wywożonego towaru, loco granica celna, obliczona w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11. IV.30 w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40/1930, poz. 350), odpowiada rzeczywistości.

Pieczęć Izby

Miejscowość . . . . . dnia . . . 193 .

Podpis

. . . .

Urząd Celny w . . . . stwierdza niniejszem, że wymieniony wyżej towar wyszedł za granicę dnia . . . . na statku (nazwa statku) . . . . w wagonie Nr. . . . . pociągu Nr. . . . . za konosamentem Nr. . . . . za kolejowym listem przewozowym Nr . . . . . . pod adresem . . . .

Kierownik Urzędu Celnego

167.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1933 r.

w sprawie uzupełnienia spisu instytucyj naukowych i zakładów naukowo - badawczych, mających prawo przywozu z zagranicy bez cła środków, preparatów i przyrządów naukowych.

Na podstawie § 10 punkt 7 lit. c) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 276) w brzmieniu punktu 2-go § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 105) spis instytucyj i zakładów naukowo - badawczych, podany w obwieszczeniu z dnia 28 maja 1932 r. w Nr. 131 „Monitora Polskiego" z 1932 r. pod poz. 162 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 18 z 1932 r. poz. 295) i uzupełniony obwieszczeniem z dnia 11 stycznia 1933 r. ogłoszonem w Nr. 16 „Monitora Polskiego" z 1933 r. pod poz. 21 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 3 z 1933 r. poz. 16) uzupełnia się przez dodanie instytucyj: Akademja Nauk Technicznych w Warszawie oraz Instytut Radjofoniczny w Warszawie.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 20. VI. 1933 r. Nr. 139, poz. 182).

168.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1933 r.

L. D. IV. 12219/1/33

w sprawie zwalniania od cła druków, dotyczących zagranicznej propagandy turystycznej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika L. D. IV. 13556/1/32 z dnia 16 czerwca 1932 r. (Monitor Polski Nr. 142 poz. 176) i okólnika L. D. IV. 986/1/33 z dnia 20 stycznia 1933 r. (Monitor Polski Nr. 25, poz. 36) Ministerstwo Skarbu upoważnia kierowników urzędów celnych do zwalniania od cła we własnym zakresie, na podstawie uwagi do pkt. 9 poz. 178 taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 267 z 1931 r.) przesyłek o wadze nieprzekraczającej 5 kg, zawierających druki, dotyczące zagranicznej propagandy turystycznej, o ile przesyłki te nadsyłane są pod adresem również i niżej wyszczególnionych przedsiębiorstw i instytucyj oraz o ile zawierają wydawnictwa turystyczne, których treść, względnie charakter są ściśle związane z działalnością tych przedsiębiorstw:

1) Koleje Francuskie — Przedsiębiorstwo w Polsce

2) American Scantic Line w Polsce

3) Cunard Line — Biuro podróży w Warszawie

4) Red Star Line — Biuro podróży w Warszawie

5) White Star Line — Biuro podróży w Warszawie i Gdańsku

6) Bergenske Baltic Transports Ltd w Gdańsku

7) Canadian Pacific w Warszawie

8) Komisja Ruchu Turystycznego Krajów Związkowych Wiednia i Dolnej Austrji, Oddział w Warszawie.

Kierownik Departamentu:
(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 20. VI. 1933 r. Nr. 139, poz. 181).

169.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 maja 1933 r.

L .D. V. 15547/4/33

w sprawie świadectw przemysłowych od przedsiębiorstw dorożek samochodowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich urzędów skarbowych.

Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów na posiedzeniu z dnia 3 grudnia 1932 r. uchwalił w postanowieniu N. II. 4. K. 737/32 następującą zasadę prawną:

„W rozumieniu ustawy o państwowym podatku przemysłowym „dorożkarstwo", o którem mowa w rozdziale XIX lit. C załącznika do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, obejmuje również dorożkarstwo samochodowe, a tem samem utrzymujący dorożkę samochodową powinien opłacać taki sam podatek przemysłowy, jak i utrzymujący dorożkę innego typu".

Na posiedzeniu całej Izby Karnej w dn. 25 lutego 1933 r. Sąd Najwyższy za N. II. 4. K. 737/32 uchwalił utrzymać w mocy zasadę prawną, ustaloną w postanowieniu składu 7 sędziów z dn. 3 grudnia 1932 r. N. II. 4. K. 736/32.

W związku z tem zarządza się, co następuje:

1) Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw dorożek samochodowych pod względem obowiązku wykupna świadectw przemysłowych mają zastosowanie przepisy rozdziału XIX część II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, przewidziane dla przedsiębiorstw prowadzących przy stosowaniu silników mechanicznych.

2) Wszystkie nieprawomocne decyzje karne, wydane w sprawie pociągnięcia przedsiębiorstw dorożek samochodowych do świadectw przemysłowych kategorji handlowej za rok 1933 i lata ubiegłe, winny być cofnięte, przyczem należy umorzyć zarówno nałożone kary pieniężne z art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, jak również należności za świadectwa przemysłowe, przewyższające cenę świadectw przemysłowych, przypadającą w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy.

Ewentualne nadpłaty należy zaliczyć na zaległości podatkowe odnośnych płatników, bądź też zwrócić w gotówce.

3) Nieprawomocne wymiary podatku przemysłowego od obrotu za r. 1932 i lata ubiegłe dla przedsiębiorstw dorożek samochodowych, należy odpowiednio sprostować na skutek wniesionych odwołań niezależnie od posiadanego świadectwa przemysłowego (kategorji handlowej lub przemysłowej), a więc przedsiębiorstwa dorożek samochodowych, prowadzone w r. 1932 przez właścicieli przy wspóudziale najwyżej jednego członka rodziny, zaś w latach 1931 i poprzednich — przez właściciela przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny lub jednej najemnej siły pomocniczej — należy zwolnić od podatku od obrotu w myśl **art. 8 p. 5 ustawy.**

Natomiast przedsiębiorstwom dorożek samochodowych, nie podpadającym pod przepisy art. 8 p. 5 ustawy, którym uskuteczniono wymiar podatku przemysłowego od obrotu za rok 1932 według stawki 1, 1/2%, jako przedsiębiorstwom przewozowym, a które złożyły odwołanie od wymiaru powyższego podatku, należy wymiary te sprostować na podstawie art. 91 ust. drugi ustawy, odrzucając odwołania i zwracając sprawy I instancji celem uzupełnienia postępowania wymiarowego i obliczenia podatku według 2% stawki, przypadającej od dorożkarstwa.

4) Zaliczki podatku przemysłowego od obrotu za rok 1933 należy obliczyć przedsiębiorstwom dorożek samochodowych, niepodpadającym pod postanowienia art. 8 p. 5 ustawy, według stawki 2%.

5) Za dorożkę samochodową w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dn. 13 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 868) — należy uważać pojazd mechaniczny, przeznaczony do zarobkowego przewozu **najwyżej sześciu osób.**

6) Termin do składania odwołań od wymiarów podatku przemysłowego od obrotu za rok 1932 przez płatników, o których wyżej mowa, przedłuża się **do dnia 31 maja 1933 r.**

7) Przepisy, dotyczące opodatkowania przedsiębiorstw autobusów (pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do przewozu siedmiu lub więcej podróżnych), pozostają w dalszym ciągu bez zmiany.

8) Przepisy § 116 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 406) w części, dotyczącej zaklasowania przedsiębiorstw dorożek samochodowych, tracą moc obowiązującą.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

170.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia29 maja 1933 r.

L. D. V. 24976/6/33

w sprawie obliczania należności przy opodatkowaniu spadków i darowizn według stanu z dnia 1 kwietnia 1933 r.

Do
Wszystkich Izb Skarbowych (Wydz V) i do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego Wydział Skarbowy (O. V.) w Katowicach.

Z powodu wątpliwości, które się nasunęły niektórym Izbom, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż dla obliczania należności według art. 5 ustawy z dn. 14. 3. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 141) miarodajny jest stan, w dniu wejścia w życie tej ustawy, a zatem dzień 1 kwietnia 1933 r.

Z tego wynika, że wszelkie przesunięcia terminów płatności, udzielone po 31 marca 1933 r., przy zastosowaniu art. 5 ustawy nie mają znaczenia; przesunięcia, udzielone przed terminem muszą być brane pod uwagę stosownie tut. okólnika z 10 kwietnia b. r. L. D. V. 17427/6/33 punkt II ustęp ostatni. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 126).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

171.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 czerwca 1933 r.

L. D. V. 23123/1/33

w sprawie umarzania zaległości w podatku wojewódzkim.

Do
Panów Prezesów Izb Skarbowych oraz Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Na podstawie art. 94 ustęp drugi ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110) oraz § 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 885), upoważniam — w porozumieniu z Panem Ministrem Spraw Wewnętrznych — Panów Prezesów (Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego) do umarzania zaległych kwot wojewódzkiego podatku od wyszynku i drobnej sprzedaży trunków, bez względu na wysokość zaległości.

W przyszłości zatem zechcą Panowie Prezesi (Pan Naczelnik Wydziału Skarbowego) zaniechać przedstawiania wniosków o umorzenie zaległego podatku wojewódzkiego, Ministerstwu Skarbu do decyzji.

(Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

172.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1933 r.

L. D. V. 27114/2/33

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia dotyczącego ustalenia podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wowódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z ustaleniem podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej wyjaśnia się, co następuje:

1) Nadzwyczajną daninę majątkową w I grupie kontyngentowej oblicza się zosobna dla każdego płatnika podatku gruntowego w okręgu danego urzędu skarbowego, jeżeli zatem jedna i ta sama osoba jest płatnikiem podatku gruntowego w okręgach dwu lub kilku urzędów skarbowych, wówczas opłaca ona nadzwyczajną daninę majątkową w okręgu każdego urzędu skarbowego zosobna.

Do uiszczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej za dany rok podatkowy jest obowiązana osoba opłacająca państwowy podatek gruntowy, wymierzony na bieżący rok podatkowy nadzwyczajnej daniny majątkowej.

2) Nadzwyczajną daninę majątkową w II grupie kontyngentowej oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa handlowego i przemysłowego, zajęcia przemysłowego oraz samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego zosobna. Podstawą obliczenia daniny jest obrót przyjęty ostatecznie dla wymiaru państwowego podatku przemysłowego od obrotu (art. 5 ust. 2 ustawy o

nadzwyczajnej daninie majątkowej), wszelkie zatem sprostowania obrotu w trybie postępowania administracyjnego jak również wszelkiego rodzaju ustawowe zwolnienia i ulgi przy wymiarze podatku od obrotu winne być uwzględniane przy obliczaniu daniny majątkowej.

Do uiszczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej w 1933 r. są obowiązane wszystkie przedsiębiorstwa i zajęcia, które opłacały państwowy podatek przemysłowy od obrotu osiągniętego w 1931 r. — wyjątek stanowią przedsiębiorstwa nieistniejące już w 1933 r. przedsiębiorstwa nowopowstałe w ciągu 1932 i 1933 r. nie są obowiązane do uiszczenia daniny majątkowej w 1933 r. Również nie są obowiązane do uiszczania w 1933 r. nadzwyczajnej daniny majątkowej zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe, których wykonywanie rozpoczęto w 1932 r. względnie 1933 r.

3) Nadzwyczajną daninę majątkową w III grupie kontygentowej oblicza się zosobna dla każdej nieruchomości w gminach miejskich oraz dla tych budynków w gminach wiejskich, które podlegają państwowemu podatkowi od nieruchomości. W przypadkach współwłasności należy postępować analogicznie jak przy państwowym podatku od nieruchomości.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że rozporządzeniami Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych z dnia 9 maja, które niebawem będą ogłoszone w Dzienniku Ustaw zwolnione zostały od obowiązku uiszczania nadzwyczajnej daniny majątkowej w myśl art. 4 część II pp. 4 i 5 ustawy:

1) gospodarstwa osadników wojskowych o powierzchni do 45 ha ziemi na obszarze województw: wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego, wileńskiego oraz powiatów: augustowskiego, grodzieńskiego, suwalskiego i wołkowyskiego — województwa białostockiego;

2) gospodarstwa osadników o powierzchni do 35 ha nabytej ziemi na obszarze województw: pomorskiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, wileńskiego oraz powiatów: bialskiego, gorlickiego, jasielskiego, limanowskiego, myślenickiego, nowosądeckiego, nowotarskiego, wadowickiego i żywieckiego — województwa krakowskiego, powiatów: brzozowskiego, dobromilskiego, drohobyckiego, krośnieńskiego, leskiego, przemyskiego, samborskiego, sanockiego i turczańskiego — województwa lwowskiego, powiatów: doliniańskiego, kałuskiego, kosowskiego, nadwórniańskiego, oraz części powiatu stryjskiego, stanowiącej dawny powiat skolski — województwa stanisławowskiego, wreszcie powiatów bielskiego i cieszyńskiego — województwa śląskiego;

3) gospodarstwa osadników o powierzchni do 20 ha nabytej ziemi na pozostałych obszarach Rzeczypospolitej, niewymienionych pod p. 2 niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

173.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1933 r.

L. D. V. 24294/1/33

w sprawie obowiązków Urzędów Skarbowych w w zakresie kontroli wymiaru i poboru opłaty na rzecz Funduszu Pracy.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z niedostatecznem zaznajomieniem się urzędów skarbowych z przepisami rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) Ministerstwo Skarbu z uwagi na nader doniosłe znaczenie działalności Funduszu Pracy poleca zwrócić szczególniejszą uwagę na przepisy zawarte w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12, 15 i 18 powołanego rozporządzenia, nakładające na urzędy skarbowe obowiązki w zakresie kontroli, wymiaru i poboru opłaty na rzecz Funduszu.

W szczególności Ministerstwo Skarbu przypomina, iż do zakresu nałożonych na urzędy skarbowe obowiązków należy:

a) kontrola opłat od uposażenia służbowego, emerytur, rent i zaopatrzenia, wypłacanych przez Skarb Państwa, opłat od diet posłów i członków senatu, opłat od tantjem, opłat od żarówek i opłat od czynszu dzierżawnego;

b) wymiar i pobór opłat od notarjuszów, pisarzy hipotecznych, komorników oraz samodzielnych zajęć zawodowych; przyczem pierwsze obliczenie opłaty dla tych osób winno być dokonane przez urzędy skarbowe od dochodu, podlegającego opodatkowaniu w roku podatkowym w 1933;

c) wymiar i pobór opłat wymienionych pod p. a), o ile opłaty te nie zostały wpłacone w terminie, lub zostały wpłacone niezgodnie z postanowieniami ustawy o Funduszu Pracy, albo postanowieniami powołanego wyżej rozporządzenia.

Celem należytego wykonywania kontroli opłat urzędy skarbowe winny zaprowadzić ścisłą ewidencję płatników oraz stale zwracać uwagę: czy we wszystkich wypadkach, w których istniał obowiązek uiszczenia względnie potrącenia opłaty, opłata została uiszczoną lub potrąconą, czy uiszczenie względnie potrącenie dokonane zostało prawidłowo i w należytej wysokości, oraz czy opłaty wpłacone zostały do kasy urzędu skarbowego w przewidzianych terminach.

W razie stwierdzenia, że opłata na rzecz Funduszu Pracy została nie potrącona lub niewpłacona, albo też potrącona w nieodpowiedniej wysokości należy natychmiast uskutecznić

wymiar opłaty z urzędu z zachowaniem przepisów § 18 cytowanego wyżej rozporządzenia.

Ministerstwo Skarbu zwraca również uwagę na konieczność bezzwłocznego załatwiania wszelkich wniosków egzekucyjnych, dotyczących przymusowego ściagania wszelkiego rodzaju zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Poza tem Ministerstwo Skarbu ze względu na to, że w omawianej dziedzinie ścisła współpraca aparatu wykonawczego Funduszu Pracy z władzami skarbowemi może być bardzo pożyteczną — poleca Izbom Skarbowym i urzędom skarbowym jak najusilniej współpracować z lokalnemi organami Funduszu Pracy w kierunku osiągnięcia możliwie najlepszych wyników w sprawie opłat na rzecz Funduszu Pracy; w tym celu winny urzędy skarbowe udzielać na prośby wymienionych organów wyjaśnień co do stanu akcji wymiaru i poboru omawianych opłat.

Treść niniejszego zarządzenia należy bezzwłocznie podać do wiadomości urzędów skarbowych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

174.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1933 r.

L. D. V. 22617/1/33

w sprawie przyjmowania 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego na spłatę zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowy oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W myśl postanowień ust. 1 art. 5 ustawy z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 221) nabywcy gruntów z parcelacji, prowadzonej na zasadzie tej ustawy, składają do depozytu Państwowego Banku Rolnego wszelkie opłaty gotówkowe za nabyte grunty.

Art. 5 ust. 2 wymienionej ustawy stanowi, że z powyższych depozytów podlegają, o ile Minister Skarbu nie zarządzi inaczej, potrąceniu kwoty na pokrycie zaległości podatkowych właścicieli parcelowanych nieruchomości.

Ponieważ nadmierne uszczuplanie depozytów gotówkowych wskutek potrącania wszystkich zaległych podatków osłabiłoby w dużym stopniu korzyści, płynące dla właścicieli majątków z parcelacji prowadzonej w trybie powołanej ustawy, i mogłoby hamująco wpłynąć na całą akcję oddłużeniową, — zarzadzam, aby w tych wypadkach parcelacji oddłużeniowej, w których nabywcom gruntu udzielone będą pożyczki w 4½% listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego, urzędy skarbowe nie żądały od Państwowego Banku Rolnego wpłaty sum, przechowywanych w depozycie, celem pokrycia zaległości podatkowych, wyszczególnionych w p. 1 § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. o przyjmowaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej na spłatę zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198), lecz pokrywały je — na wniosek zainteresowanych — w całości powyższemi listami.

Natomiast na spłatę zaległości podatkowych, wymienionych w p. 2 § 2 cyt. rozporządzenia, należy przyjmować wspomniane listy zastawne tylko do wysokości połowy tych zaległości, z tem że druga połowa zostanie równocześnie potrącona z depozytu gotówkowego, bądź też właściciel parcelowanego majątku uiści ją w gotówce.

W przytoczonych wypadkach listy zastawne Państwowego Banku Rolnego przekazywane będą Skarbowi Państwa w sposób, przewidziany w okólniku z dnia 19 kwietnia r. b. L. D. III. 5111/6/33 o zarachowywaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego na pokrycie niektórych zaległości podatkowych.

O powyższem należy bezzwłocznie zawiadomić urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

175.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1933 r.

L. D. V. 14274/4/33

w sprawie niezaliczania pracowników umysłowych przy ustalaniu kategorji świadectwa przemysłowego.

Do

Izby Skarbowej w Łodzi.

Na sprawozdanie z dnia 15 marca 1933 r. L. W. II 2-R. 11 33 C Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstw przemysłowych (buchalterów, korespondentów i t. p.), nie zalicza się do ilości zatrudnionych robotników przy klasyfikacji przedsiębiorstw przemysłowych dla celów ustalenia kategorji świadectwa przemysłowego.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 14274/4/33

Warszawa, dnia 12 czerwca 1933 r.

Wszystkich Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) — udziela się do wiadomości i zastosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

176.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1933 r.

L. D. V. 25398/4/33

w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wątpliwościami w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zgodnie z przepisami § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 703) scalony podatek przemysłowy od cukru obejmuje również obroty z komisowej sprzedaży cukru, wobec czego przedsiębiorstwa handlowe nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotów, uzyskanych w formie prowizji przy komisowej sprzedaży curku w stanie nieprzerobionym w okresie począwszy **od dnia 1 lipca 1932 r.**

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

177.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1933 r.

L. D. V. 25868/4/33

w sprawie uznania ważności karty rzemieślniczej po zmarłym właścicielu pracowni.

Do
Izby Skarbowej w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 23 maja 1933 r. L.W.II.160628 2 33, Ministerstwo Skarbu poleca w wypadkach, przewidzianych w art. 40 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 53 z r. 1927, poz. 468). — gdy pracownia (zajęcie) rzemieślnicza prowadzona jest po śmierci właściciela pracowni na rachunek wdowy przez czas jej wdowieństwa albo na rachunek małoletnich zstępnych przez czas ich małoletności na podstawie karty rzemieślniczej zmarłego właściciela, — traktować tego rodzaju pracownie przy wymiarze państwowego podatku przemysłowego narówni z pracowniami rzemieślniczemi, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze, o ile w myśl ustępu ostatniego art. 40 prawa przemysłowego osoby powołane do dalszego prowadzenia pracowni rzemieślniczej (faktyczni kierownicy) będą posiadały karty rzemieślnicze.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 25868/4/33

Warszawa, dnia 12 czerwca 1933 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) — udziela się do wiadomości i zastosowania.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

178.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1933 r.

L. D. V. 25770/1/33

w sprawie potrącania zaległości podatkowych przy regulowaniu rachunków dostawców.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Dyrekcji Ceł, Komendy Straży Granicznej oraz Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

I. W związku z okólnikiem z dnia 13 października 1930 r. L. D. I. 15716/3/30 w sprawie potrącania zaległości podatkowych przy regulowaniu rachunków dostawców, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby postanowienia powołanego okólnika były stosowane również przy zwrocie kaucyj i wadjów, składanych w gotówce przez dostawców i przedsiębiorców na zabezpieczenie warunków przy przetargach względnie umowach, jak również przy wypłacie nadmiernie pobranych należności celnych oraz przy zwrocie zabezpieczeń cła, składanych przez strony w gotówce przy warunkowych odprawach celnych (okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4 sierpnia 1932 r. L. D. I. 39024/3/32 do Dyrekcyj Ceł).

II. Równocześnie wyjaśnia się, że potrącenie przez Dyrekcje Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Tytoniowego i Polskiego Monopolu Solnego zaległości podatkowych dostawców z sum, należnych tym dostawcom z tytułu uskutecznionych wymienionym Dyrekcjom dostaw, może nastąpić tylko na skutek uprzedniego dokonania przez właściwy urząd skarbowy zajęcia tych należności w trybie, przewidzianym w §§ 100 — 118 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

III. Ministerstwo Skarbu stwierdziło, iż wymieniony na wstępie okólnik omijany bywa w ten sposób, że dostawcy cedują swe przyszłe należności osobom trzecim, władze zaś i urzędy skarbowe oraz celne nie żądają przedłożenia formalnego dokumentu cesji, a w wypad-

kach przedłożenia takiego dokumentu nie badają go, lecz wyrażają zgodę na cesję bez zastrzeżeń, tracąc tem samem możność zasłaniania się wobec cesjinarjusza zarzutem kompensaty z tytułu wierzytelności Skarbu Państwa do cedenta.

W związku z powyższem wyjaśnia się, że przepisy ustawodawstw, obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej, jakkolwiek wykazują w kwestji, dotyczącej cesji wierzytelności, pewne różnice — zgodne są jednak co do tego, że do ważności cesji wierzytelności wobec dłużnika niezbędnem jest zawiadomienie go o fakcie dokonania cesji. W wypadku takiego zawiadomienia ma dłużnik możność podniesienia zarzutów, jakie mu służą w stosunku do cedenta, w szczególności zarzutu kompensaty. O ile jednak przyjmie cesję bez zastrzeżeń — nie może już podnieść zarzutu tego w stosunku do cesjonarjusza.

Celem uniknięcia tego rodzaju konsekwencyj, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby władze i urzędy skarbowe oraz celne, w razie zawiadomienia ich o cesji wierzytelności, służących przedsiębiorstwom w stosunku do Skarbu Państwa z tytułu dostaw i robót, badały skrupulatnie, czy i jakie wierzytelności należą się Skarbowi Państwa od cedenta, a w razie pozytywnym czyniły zastrzeżenie kompensaty wierzytelności już płatnych z wierzytelnością, będącą przedmiotem cesji.

Zaznacza się przytem, iż w zasadzie potrąceniu podlegać mogą wszelkie należności, wymagalne przed doręczeniem zawiadomienia o cesji, z tem jedynie zastrzeżeniem, że jeżeli chodzi o zobowiązania Skarbu, podlegające prawu obowiązującemu na obszarze b. zaboru austrjackiego, kompensata może dotyczyć wyłącznie tych wzajemnych należności, przypadających od cedenta, które stały się płatne przed uskutecznieniem cesji.

Na przyszłość w zawieranych umowach o dostawy lub wykonanie robót należy czynić wyraźnie zastrzeżenie, że przedsiębiorca zobowiązuje się nie cedować przedmiotowych wierzytelności, jak tylko za wyraźną zgodą pisemną Skarbu Państwa. W razie odniesienia się przedsiębiorcy o zezwolenie na cesję — uzależnić je należy od warunku, by cesjonarjusz zgodził się na potrącenie z sum, należnych mu z cedowanej wierzytelności, płatnych pretensji wzajemnych, jakieby miał Skarb Państwa w chwili tej do cedenta.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

179.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

373. W wykładni Nr. 211 (Nr. 13 Dz. Urz. z 1929 r.) ustęp drugi ulega skreśleniu, a mianowicie ze względu na nowy tekst art. 17 ustawy, powołanej w ustępie pierwszym tej wykładni, ustalony w art. 1 (punkcie 3) ustawy z dn. 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 268). Ten nowy tekst głosi: „Orzeczenie komisji uwłaszczeniowej (art. 11) lub okręgowej komisji ziemskiej (art. 15) o nabyciu gruntu przez użytkownika podlega opłacie stemplowej (art. 52 pkt. 6 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) w wysokości 1% (L. D. V. 28558/5/33).

374. (art. 58). Stawka w wysokości 1%, przewidzianą w zdaniu pierwszem ustępu trzeciego art. 58 u. o. s. nie ma zastosowania do pism, stanowiących tytuł przejścia własności gruntów prywatnych, stanowiących tereny budowlane w rozumieniu art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663). W myśl bowiem art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 230) do przejścia własności wymienionych gruntów nie mają zastosowania przepisy o reformie rolnej, powołane w zdaniu pierwszem ustępu trzeciego art. 58 u. o. s.

Do pism, o jakich mowa, ma zastosowanie stawka w wysokości 4%, przewidziana w ustępie pierwszem art. 58 u. o. s. (L. D. V. 28272/5/33.

375. (art. 52 i 54). W przypadku konkretnym rodzice „zdali" synowi nieruchomość. Nabywca oświadczył, że „darowiznę tę przyjmuje" i zarazem zobowiązał się do świadczeń perjodycznych na rzecz rodziców na czas ich życia. Wartość świadczeń perjodycznych, obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, okazała się wyższą od wartości, nieruchomości podanej w kontrakcie.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 24 lutego 1933 r. L. Rej. 3783/32, rozstrzygając skargę, wniesioną w związku z wymiarem opłaty stemplowej od powyższego kontraktu, uznał tezę, wypowiedzianą w wykładni Nr. 216 (ogłoszonej w Nr. 19 Dziennika Urzędowego z r. 1929), w dziale II 1, pod nagłówkiem „Ad b i c", w myśl której w przypadku takim jakim jest wyżej opisany, pismo, stwierdzające umowę, podlega opłacie według

zasad rozdziału dziesiątego u. o .s., a nie podlega przepisom o opodatkowaniu darowizn (L. D. V. 27261/5/33).

376. (art. 137). W wykładni 74, ogłoszonej w N-rze 18 Dziennika Urzędowego z r. 1927, tekst w pierwszym nawiasie otrzymuje brzmienie następujące: „art. 7 ustawy z dnia 25 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 285)" (L. D. V. 28271/5/33).

377. (art. 9 i 22). W przypadku konkretnym sporządzoną została umowa, na mocy której osoba A sprzedała osobie B 100.000 m.^{3} drzewa na wyrąb po cenie 2,65 dolarów za 1 m^3. Strony ustaliły kalendarzowo terminy uiszczenia jedynie co do części ceny sprzedaży w kwocie 40.000 dolarów. Co do reszty postanowiły: „resztująca cena sprzedażna będzie wypłacana sprzedawcom przez nabywców w zależności od terminu otrzymania przez sprzedawców pozwolenia odnośnych władz na wyrąb drzewostanów i od tego, na jaką ilość festmetrów wyrąb zostanie uzyskany".

Władza skarbowa wymierzyła opłatę, przewidzianą w art. 66 u. o. s. od całej ceny kupna, wynoszącej 265.000 dolarów. Strona była zdania, że do przypadku niniejszego mają zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s., że zatem narazie należy się opłata stemplowa tylko od 40.000 dolarów, reszta zaś opłaty ma być uiszczana w miarę uzyskiwania zezwoleń właściwej władzy na wyrąb.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 11 września 1931 r. L. Rej. 5621/29 uznał za trafne podane wyżej zapatrywanie władzy skarbowej. Art. 9 u. o. s. bowiem „ma zastosowanie tylko w przypadku, jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma — ten zaś przypadek w rozpatrywanej sprawie, w której oznaczono przedmiot i cenę (100.000 m.^{3} po cenie 2.65 dol. za 1 m.^{3}), nie zachodzi (L. D. V. 5822/5/32).